Η ερήμωση του πλανήτη - ορατή απειλή. Η ερήμωση του ανθρώπου - αόρατη (Νίκος Μπατσικανής, Λογοτέχνης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 19 Μαΐου, 2008

Στις μέρες μας, μα κι εδώ και πολλά χρόνια, φάνηκαν τα πρώτα σημάδια καταστροφής του πλανήτη μας, του οικοσυστήματός του, μα και της περιβάλλουσας ατμόσφαιρας. Προφητικά, διάφοροι Επιστήμονες και πρωτοπόροι του Πνεύματος και της Τέχνης είχαν προβλέψει τα όσα θα επακολουθούσαν και ζούμε σήμερα. Ο μεγάλος συγγραφέας Όργουελ περιέγραψε, χρόνια πριν, με «ζωντανές» σκηνές, την επερχόμενη απειλή. Η Επιστήμη, με παρατηρήσεις και πειράματα, μετρήσεις και συγκρίσεις κατέγραφε την κατάσταση, κατέθετε επιχειρήματα, και μας προειδοποιούσε να αλλάξουμε ρότα, και να γίνεται τόσο καλύτερη διαχείριση του φυσικού πλούτου της γης, των αποβλήτων μας, γενικά, όσο και της χρήσης των πηγών Ενέργειας. Κάποιοι, ειδικοί και μη, αντελήφθησαν την κατάσταση και συμμορφώθηκαν ή πήραν τα κατάλληλα μέτρα, αναλόγως. Δυστυχώς, όμως, όχι τόσο δραστικά, κι όχι απ’ όλους, με πρώτη την υπερδύναμη των Η.Π.Α, χώρα η οποία, εκτός όλων των άλλων δεινών που επιφέρει, δεν συμφώνησε, αν και παράγει τη μεγαλύτερη ποσότητα χημικών και βιομηχανικών αποβλήτων, στον Κόσμο.
Αυτό, όμως, που δεν προέβλεψε κανείς, ειδικός και μη, είναι η ερημιά που περιβάλλει το σημερινό άνθρωπο. Κι ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός πως εμείς οι ίδιοι δεν έχουμε συνειδητοποιήσει την κατάσταση αυτήν.

Οι ανθρώπινες σχέσεις περνούν βαθιά κρίση. Χρόνο με το χρόνο, ο άνθρωπος κλίνεται, όλο και πιο πολύ, στον εαυτό του. Οι μεταξύ μας σχέσεις αραιώνουν, κι απομακρυνόμαστε. Λιγόστεψαν, πια, οι παρέες και οι συντροφιές. Λείπει ο φίλος, ο αγνός φίλος, που μας περιέβαλε με ειλικρινή και άδολη αγάπη, εκείνος στον οποίο εμπιστευόμασταν τον πόνο ή το πρόβλημά μας, και βρίσκαμε κατανόηση και παρηγοριά. Έλειψαν αυτοί που «ακουμπούσαμε» πάνω τους, ή μοιραζόμασταν, μαζί τους, τις χαρές και τις λύπες μας. Έλειψε η αγνότητα, η ντομπροσύνη και το ειλικρινές ενδιαφέρον. Υποκρισία και ψευτιά, κυρίως. Οι σχέσεις των ανθρώπων είναι, πλέον, ρηχές, επιφανειακές και τυπικές. Κυριαρχούν, το εύκολο κέρδος και οι φτηνές και πρόσκαιρες αξίες, ενώ λείπουν οι αρετές, τα ιδανικά και τα πρότυπα. Το ίδιο απουσιάζουν και οι μεγάλες ιδέες, ενώ σπανίζουν οι σπουδαίες προσωπικότητες σε όλα τα επίπεδα και τις εκφράσεις της καθημερινής ζωής και της Τέχνης. Ακόμα κι αυτοί που υπάρχουν –και υπάρχουν- δεν παρουσιάζονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μα, αντιθέτως, προβάλλονται μετριότητες, που σκοπό έχουν να

μειώσουν κι εμάς, αλλά και να μας κάνουν να σκεφτόμαστε από τη μέση και κάτω, κι όχι με το μυαλό, την ψυχή και την καρδιά.

Ως μη ειδικός, δεν γνωρίζω τις αιτίες της κατάστασης αυτής, μα ως απλός άνθρωπος, που βιώνει την καθημερινότητα και τη μοναξιά των μεγαλουπόλεων, θεωρώ τραγικό το γεγονός πως, στην εποχή της επανάστασης στα μέσα Επικοινωνίας, οι άνθρωποι δεν επικοινωνούν. Αναλύοντας τα γεγονότα, με τη ματιά του απλού παρατηρητή, οδηγούμαι στο συμπέρασμα, πως αυτή ακριβώς η «επανάσταση στα μέσα Επικοινωνίας» είναι μία από τις αιτίες όσων βιώνουμε. Οι άνθρωποι, πλέον, επικοινωνούμε με άλλους, απρόσωπους τρόπους, όπως: σταθερό τηλέφωνο, ραδιόφωνο, τηλεόραση, κινητό, φαξ, διαδίκτυο κ.α. Επίσης, στην εποχή μας τα είδαμε και τα ζήσαμε όλα, μέσα από την τηλεόραση και τα διάφορα έντυπα.

Έτσι, εξοικειωθήκαμε στον ανθρώπινο πόνο και στο κάθε κακό. Τα διαμελισμένα ή ακρωτηριασμένα πτώματα, οι εικόνες καταστροφής, οι ωμότητες και η παρανομία προβάλλονται καθημερινά, κι εμείς τα παρακολουθούμε την ώρα που τρώμε. Μετά από τόσες και τέτοιες σκηνές φρίκης που βιώνουμε, καθημερινά, πώς να διαπεράσει τον άνθρωπο και τη δηλητηριασμένη σάρκα-πνεύμα-ψυχή μας, κάτι άλλο; Επιπρόσθετα, τα εκατοντάδες μηνύματα που δέχεται ο ανθρώπινος εγκέφαλος, κάθε τόσο, φρακάρουν τις μικρές κι ευαίσθητες κυψέλες της ανθρώπινης υπόστασής μας, και φτάσαμε στο σημείο τα πιο πολλά, από τα μηνύματα αυτά, να μπαίνουν από τη μια μεριά και να βγαίνουν από την άλλη, μη συγκρατώντας, καν, τα πιο χρήσιμα ή, έστω, μερικά, κι έτσι μέσα στα πολλά χάνονται και τα καλά. Αυτό το τελευταίο, νομίζω πως, είναι και μια από τις αιτίες που τα πράγματα και δεν αντέχουν στο χρόνο, και αλλάζουν γρήγορα, μα και δεν έχουν προσωπικότητα, όπως παλιά. Οι σημερινές ταχύτητες, η ηλεκτρονοποίηση των πάντων και η παγκοσμιοποίηση ήρθαν να ολοκληρώσουν αυτά που είχαν ξεκινήσει από την εποχή της εκβιομηχάνισης και της τεχνολογικής επανάστασης.

Μην έχοντας συνειδητοποιήσει την κατάσταση αυτήν, παρασυρόμαστε στους ρυθμούς της εποχής, ακολουθώντας το ρεύμα, και χτίζοντας τον μικρόκοσμό μας, διαφέροντας τόσο πολύ, πλέον, από το διπλανό μας. Καθένας και μια περίπτωση, αλλά ακόμα πιο τραγικό, όλοι και μία περίπτωση. Μα, θα πει, κάποιος, αυτή δεν είναι και η μοναδικότητα του ανθρώπου, να είναι ο καθένας ξεχωριστός; Ναι, πράγματι, αλλά αυτό το ξεχωριστό όν έχει καρδιά, ψυχή και νου, πρέπει να ξέρει να συνεργάζεται, να επικοινωνεί και να δημιουργεί. Τα χιλιάδες κύτταρα και τα εκατομμύρια χρωμοσώματα του οργανισμού μας, οι ίνες, το αίμα που ρέει στις φλέβες μας, η κληρονομικότητα, το DNA, και όσα άλλα, τυχόν, ανακαλυφθούν στο μέλλον, σηματοδοτούν την μέχρι τώρα πορεία μας. Αυτά που την άλλαξαν κι όσα μας αλλοτρίωσαν, είναι εξωγενείς παράγοντες, που μας διαβρώνουν καθημερινά, με ύπουλο τρόπο. Για μένα, προσωπικά, υπάρχει ελπίδα βελτίωσης των ανθρωπίνων σχέσεων, υπάρχει φως, μα το φως αυτό πρέπει να το ανάψει ο ίδιος ο άνθρωπος.

(Πηγή: "Αντίβαρο" Οκτ. 2007)